

Ole Harald Dahl

Når solen synger

I solen kan vi speile våre liv. Et blick mot solen kan vekke minner om sommerens kjærlighet, utfart og luftige gleder, så vel som vinterens ensomhet, lange netter og lengsel etter virkelige, virksomme idealer. I det samme erindringenens øyeblikk kan det springe oss i hu som er indikasjoner på en tid vi ennå ikke er gått inn i. Hørende kan vi se hva ikke noe annet lys har makt til å åpenbare. Når solen synger, settes våre hjerter i bevegelse, og dens melodier taler til hver enkelt av oss, der hvor vi faktisk er.

Ut fra slike øyeblikk vedvarer hva vi ennå ikke kan utsi, fordi vi selv er det. Først i det øyeblikket hvor vi også *gjør* hva vi dypest sett *er*, skilles det ut som sansbar bevissthet.

Slik er menneskets lodd. Bare den som våger å handle, får vite hvem han selv er. Og i tilspranget til våre handlinger kan solen synge seg menings- og retningsgivende inn i våre liv. Som handlende menneske, og kun slik, kan jeg opptre som profet i mitt eget liv.

